

16. To je moj dom

»Dajva si malo pretegnit noge,« je predlagal don Bosko in vstal s klopce ob potoku.

Filip je skočil na noge. Še vedno je bil prevzet od tega, kako navdušeno mu je don Bosko govoril o nebesih. Prvič se je srečal s ?lovekom, ki je res nepreklicno verjel v to, da ga po smrti ?aka nekaj tako zelo lepega. Ko je bil majhen, mu je mama rekla, da mora biti priden, ?e ho?e priti v nebesa. Tudi Mirjam je rekla, da verjame v nebesa, nikoli pa ni rekla, da so nebesa neprecenljiva, kot bi bilo v njeni navadi. Don Bosko pa ne izgublja besed. Zanj so nebesa nekaj najbolj vsakdanjega. Don Bosko se o nebesih pogovarja, kot bi se kak fant pogovarjal o pametnih telefonih ali o tem, da je matematika težka.

»Kaj je bilo potem?« je de?ek vprašal duhovnika.

»Kdaj potem?« je rekel don Bosko.

»No, pripovedovali ste mi, da ste imeli že okoli osemdeset fantov, s katerim ste šli na sprehod, se z njimi pogovarjali o nebesih in jim dali tudi kak kos kruha. In to ste po?eli celo življenje?«

»Tako nekako, ja. Svojih fantov nisem želel zapustiti. Kmalu so me poslali, da bi bil duhovnik v neki bolnišnici v predmestju mesta Turin. Rekel sem, da grem, ?e se bom lahko tam sre?eval s svojimi fanti.«

Filip je pomislil na bolnišnico, ki je stala nekaj minut hoje stran od šole. Z vseh strani jo je obdajala ali cesta ali parkiriš?e. Nikakor si ni mogel predstavljati, da bi se tam lahko zbiralo osemdeset glasnih otrok.

»In kaj so rekli fantje, ko ste jim povedali, da se boste morali preseliti?«

»Najprej me je precej skrbelo,« je rekel don Bosko. »Toda potem sem imel sanje. Zelo zanimive sanje. Spet sem zagledal trop volkov. Pa kozli?ev, jagenj?kov, psov, pti?ev ...«

»Skratka – cel živalski vrt,« je dodal Filip.

»Ja, kot da bi ušli od tam,« se je strinjal don Bosko. »Vsi so zganjali strašen truš?, tako da sem hotel kar zbežati. Pa je prišla gospa, oble?ena kot pastirica. Pomignila mi je, naj grem s to ?udno ?redo. Ona pa je hodila pred njo. Sedaj že veš, da je bila to Marija, moja u?iteljica. Hodil sem torej s ?redo, ona pa je hodila pred nami in mi kazala pot. Tako kot jo še dandanes kaže vsakemu izmed nas. Ustavili smo se trikrat. Pri vsakem postanku so se volkovi spremenili v jagnjeta. Bil sem izmu?en, hotel sem sesti, pastirica pa mi je rekla, naj grem dalje. In sedaj ti bom povedal to, kar je najbolj pomembno ... Prišli smo na široko dvoriš?e, število jagnjet je bilo ogromno in nekatera jagnjeta so se spremenila v pastirje, ki so prevzeli skrb za druge. Nato je prišla pastirica k meni in me povabila, naj pogledam na jug.«

»In kaj je bilo tam?« je Filip razprl o?i.

»Veš, kaj je bilo tam? Njiva, na njej pa kup zelenjave.«

Filipove o?i so ugasnile od razo?aranja.

»?akaj,« je rekel don Bosko. »Tudi jaz sem ?udno pogledal, kaj mi kaže to njivo. Potem pa je rekla, naj pogledam še enkrat. In tokrat sem zagledal veliko in zares lepo cerkev. Na njej je z velikanskimi ?rkami pisalo To je moj dom. Seveda sem hotel takoj vprašati Marijo, kaj vse to pomeni, pa mi je le rekla, da bom kmalu vse razumel ... In potem sem se prebudil.«

Filip se je ustavil.

»Don Bosko, že nekajkrat bi rad rekel ... jaz sanjam ne verjamem. Zjutraj se zbudim in me ne zanima kaj dosti, ali me je tla?ila mora ali me je kdo lovil ali pa sem zadel na lotu ...«

Don Bosko je prikimal.

»Saj to je prav. Tudi moja babica je rekla, da so sanje prazne marnje. Ni dala kaj dosti na to. Jaz sem pa za?util, da mi po sanjah govori Bog. In sem mu res verjel! Zato sem fantom za?el pripovedovati o cerkvah, travniku, delavnicah, šoli ... Fantje so me poslušali in to razlagali okrog. In zato so me za?eli moji sodelavci zapuš?ati.«

»Zakaj pa?«

»Ker so mislili, da sem nor. Ampak tu se bova ustavila. Pomembno je, da sem bil prepri?an, da s tisto cerkvijo nekaj bo. Ne glede na vso norost.«

Zve?er bom poprosil starše, da mi povejo kaj ve? o naši cerkvi in o zavetniku naše župnijske cerkve. Ali pa bom na spletu sam pobrskal, ?e ima naša župnija tudi svojo spletno stran; ali pa poiskal kaj o zavetniku naše župnijske cerkve.